

Від слюсаря-вагонника – до мера Чернівців

Проймає вже 54 роки відтоді, як червеного дня 1955-го року 150 молодих залізничників скерували на роботу в різні депо Львівської залізниці. Це були учні Чернівецького залізничного училища №1. Одержавши атестати помічників машиніста паровоза, слюсарів із ремонту паровозів, вагонів та автогальм, ми з радістю ділились між собою припущеннями – хто в якому депо працюватиме. Юнаки вступали в самостійне робітниче життя. Надалі на нас чекала не тільки романтика далеких доріг, але й серйозні життєві випробування.

Мій однокурсник Володя Доцюк здобув професію поїзного вагонного майстра, отож була надія, що робота в поїздах дасть можливість зустрічатись у наших поїздах. Однак виробничі потреби залізниці вплинули на наші долі по-різному, тому зустрілись ми тільки через 50 років після навчання в училищі, хоча й проживали в одному місті.

... Колесо його дитинства котилось дорогами мальовничого села Волченець, що на правому березі Дністра, неподалік Могилів-Подільського (зараз через село проходить кордон між Україною і Молдовою). На околиці села пролягає залізниця з однойменною станцією, на якій працював батько Володі – Федір Доцюк. У повоєнні роки нелегко було вижити сільським сім'ям, зазнавала лиха від матеріальної скрути й сім'я Доцюків, де росло п'ятеро дітей. Прогонувати, одягнути, взути – ці проблеми була першочерговими в багатодітних сім'ях.

Якось батько Володимира, повертаючись із лікарні, побачив, як по вулиці крокувала колона юнаків, одягнутих в однострій з аббревіатурою ЖУ-1 в петлицях шинелей. Отож, приїхавши додому, Федір Доцюк сказав сину: "Поїдеш у Чернівці в училище залізничників, там одягають, харчують, надають місце в гуртожитку та навчають залізничним професіям".

У 1953 році Володимир був зарахований в училище до групи поїзних вагонних майстрів. Добре пам'ятаю ті роки нашого навчання, Володимир Доцюк був прекрасним прикладом для всіх: своєю цілеспрямованістю та неухильним бажанням здобути не тільки професію, а й середню освіту. Вдень він вчився в училищі, а ввечері в середній школі. Усі роки навчання був кращим учнем, також встигав ще й у громадській учнівській роботі.

Закінчив училище в 1955 році з високим на той час 6-м розрядом, на додаток мав атестат про середню освіту, яку здобув у вечірній школі. Його скерували на роботу в вагонне депо Чернівці, але якраз у цьому році посади поїзних вагонних майстрів були ліквідовані, оскільки буксові вузли вагонів уже переводились на роликіві підшипники. Таким чином, Володимир не прийшлося "скуштувати" гіркоти роботи поїзного майстра, коли за

поїзду треба було по кілька разів шабрити вкладиші буксових підшипників вагонів, щоб доставити вагон у поїзді до кінцевої станції.

Володимир Доцюк упродовж трьох років працював слюсарем із ремонту вагонів. Одночасно навчався в Дніпропетровському інституті інженерів залізничного транспорту, який закінчив у 1964 році. Працював старшим оглядачем вагонів у вантажному парку ст. Чернівці, де, як керівник зміни, виявив неабиякі організаторські здібності. Це була його перша сходинка професійного зростання на керівній роботі. Далі кар'єра Доцюка-керівника йде стрімко вгору. У жовтні 1964-го його обирають секретарем партійного комітету вагонного депо. Через два роки наказом начальника залізниці Г.І.Богдановича Володимира Доцюка призначають начальником вагонного депо Чернівці. На його плечі лягли всі економічні та соціальні проблеми підприємства, а було йому тоді 30 років, Володимир був наймолодшим керівником підприємства в нашому місті. Завдяки своїй принциповості молодий керівник легко знайшов порозуміння із працівниками депо, адже добре знав усі проблеми, що існували в ті роки на залізниці.

У своїй роботі він опирався на трудовий колектив, відстоюючи його інтереси, особливо соціальні питання працівників підприємства. П'ятирічна робота на посаді начальника вагонного депо дала йому змогу здобути великий досвід у вирішенні нагальних завдань, які ставило керівництво залізниці перед колективом депо, у питаннях забезпечення безпеки руху поїздів та виконанні планів ремонту вагонів. Завдяки наполегливій праці Володимира Доцюка, вагонне депо Чернівці на той час набуло статусу підприємства з високою культурою обслуговування пасажирів та гарантійної якості ремонту вагонів. Тому ні для кого не було дивиною, коли в 1971 році Володимира Доцюка обрали головою Першотравневої районної ради м. Чернівці, хоча колектив депо втратив

авторитетного керівника. А ще через рік, у травні 1972 року, його обрали головою Чернівецької міської ради та її виконкому. На посаді мера розкрився його організаторський талант, завдяки чому Володимир Доцюк багато зробив для рідного міста. Це – найвагоміша сторінка в його біографії за 13-річне перебування на посаді голови міськвиконкому.

Маючи організаторський хист, Володимир Федорович не шкодував сил та знань для розвитку Чернівців, міської інфраструктури. При ньому відбулося розширення меж міста, що дало змогу збудувати завод "Кварц", а потім із заводом здійснити комплексну забудову житлового масиву "Південний" з мережею об'єктів соціального спрямування. Також було збудовано мікрорайон "Руський". Цей житловий масив будували із залученням коштів заводів "Гравітон" та "Вимірювач". Саме за цей 13-річний період 1972-1985 рр. чернівчани отримали 22700 квартир.

Завдяки наполегливій діяльності виконкому та його голови, в цей же період споруджено об'єкти комунального, транспортного призначення, охорони здоров'я, освіти, культури. Збудовано загальноосвітні середні школи №№6, 11, 27, міську лікарню №1, дитячу лікарню, кардіологічний центр, госпіталь інвалідів війни, реставровано музично-драматичний театр ім. О.Кобилянської, впорядковано парк "Жовтневий" із каскадом озер.

Щебулоспорудженодомобудівний комплекс, готель "Черемош", проїзд під залізничними коліями станції Чернівці-Північні, що вирішило транспортну розв'язку на вулиці Хотинській, а також прокладено міст через ріку Прут у районі Калинівського торгового центру. Реконструйовано міські очисні споруди, уведено в експлуатацію прохідний каналізаційний колектор, прокладено десятки кілометрів телефонних, газових, водопровідних мереж. Збудовано захисну дамбу на правому березі Прута, яка захищає промислову зону міста під час повеней. У той час існувала нагальна проблема цілодобового забезпечення міста питною водою. За безпосередньої участі мера Володимира Доцюка та із залученням коштів чернівецьких підприємств цю проблему успішно вирішили – побудовано 60-ти кілометрового водогону Дністер-Чернівці.

Працюючи на високій виборній посаді міста, Володимир Федорович не поривав зв'язків із рідним колективом вагонного депо, перед яким не раз звітував про свою роботу у виконкомі. За його сприяння чернівецьким залізничникам було виділено ділянки для забудови житлових будинків на центральній вулиці Головної. Ці будинки збудували за київським проектом, чим Доцюк особливо пишався та ставив за приклад всім – наскільки якісно будують житло залізничники. Довгий час чернівецький вузол не мав нормальної лікарні. За наполяганням заступника начальника залізниці М.А.Момота (до речі, теж вихованця училища та вагонного депо) виконком міськради виділив хорошу ділянку для забудови оздоровчого закладу. Цей архі-

тектурний комплекс органічно вписався в житловий масив "Південний".

Звичайно, для реалізації такої широкої програми розвитку міста Чернівців необхідні були не тільки кошти, а й значна кількість будівельних матеріалів. Питання їхнього надходження в місто Володимир Доцюк успішно вирішував в урядових структурах та з керівниками міст Києва, Харкова, Кривого Рогу, Львова, Рязані, Кишинєва, Баку, Москви. Його 12 років поспіль обирали депутатом Чернівецької обласної ради, одночасно в період цих скликань його обирали й членом виконкому обласної ради. Довгий час Доцюк працював заступником голови чернівецького обласного комітету народного контролю, а також заступником начальника Чернівецького обласного управління соціального захисту населення. Він ще й сьогодні, незважаючи на свій понад 70-річний вік, опікується захистом інвалідів в обласному відділенні Фонду соціального захисту інвалідів України.

Нещодавно ми зустрілись із Володимиром Федоровичем, ця зустріч і спонукала мене взятись за перо, щоб розповісти про нього, як про незвичайного чоловіка, який достойно пройшов важкою дорогою керівника. Я запитав його:

– Мабуть, разом із позитивними результатами у Вашій роботі були й негативи?

– А без цього не буває, – відповів Володимир Доцюк, – бо життя багатогранне. У мене була сильна команда – порядні, чесні та принципові заступники: В.Д.Вудвуд, О.Н.Канюк, А.К.Подольський, а також колишній машиніст тепловоза Г.І.Мельник, який вів квартирний облік у місті. Секретар міськради М.Я.Осипенко повністю була зайнята роботою із депутатським корпусом. До речі, й депутатів міста було тоді 350 осіб, переважали робітники підприємств, тому на сесіях завжди знаходили спільну мову, вирішуючи нагальні потреби чернівчан. У тих форс-мажорних ситуаціях, що інколи виникали в місті, я нерідко брав відповідальність на себе, але вимагав виконання рішень, які я приймав.

Нелегка та відповідальна праця Володимира Доцюка оцінена урядовими нагородами – двома орденами Трудового Червоного Прапора та медалями.

Посивіли скроні, але його лагідні, замріяні очі ще й сьогодні вдивляються в майбутнє Чернівців. Збігли роки, як швидкоплинна вода в Пруті, за 54 роки, що пройшли після навчання в училищі, Володимир Федорович ніколи не поривав зв'язків із навчальним закладом. Тут він набув основи робітничої професії, а педагогіка тих післявоєнних років заклала в його серце відчуття відповідальності за доручену справу. І завдяки цим якостям, Володимир Доцюк із честю пройшов нелегку дорогу керівника підприємства, району, міста.

Володимир Доцюк ще й тепер вважає себе залізничником і гідно несе це звання, як і з гідністю проніс через своє життя звання державного службовця, виправдовуючи довіру виборців, які обирали його на високі посади в місцевій раді.

**Дмитро ЛЕВИЦЬКИЙ,
колишній машиніст тепловоза,
м. Чернівці**

ЗАСНОВНИКИ:

управління Львівської залізниці та дорпрофсоюз
Ресурси: Галина КВАС
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАЩАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар

Галина КВАС.....226-25-67
Кореспонденти:
Орися ТЕСЛЮК.....226-32-03
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Дмитро ПЕЛИХ.....226-36-23
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Коректор Валентина СУТАК.....226-37-80
Фахівець з підготовки газети до випуску
Ольга ЛЕСЬКО.....226-38-09
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua

ГС ДТГО "Львівська залізниця"
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ "Експрес-Банк"

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 28 765.
Замовлення 1497.

Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети "Львівський залізничник".
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА.....226-38-15.

Склад редакційної колегії:
Ігор Паращак, Андрій Везденко, Орися Теслюк, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.

Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. При цитуванні посилання на газету "Львівський залізничник" обов'язкове.

Газету віддруковано у "Видавничому Домі "Високий Замок".